

ת"פ 338/06/14 - מדינת ישראל נגד רפאל יהודה כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 338-06-14 מדינת ישראל נ' כהן

בפני
בעניין: כב' השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רפאל יהודה כהן

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 20.5.14 בעת שהמתלון ירד במדרגות בית כנסת במודיעין עלית, בעט הנאשם בגבו של המתלון, אשר הסתובב לעברו, ובשלב זה החל הנאשם להכות בידי המתלון ולתלוש את זקנו. בהמשך, נשך הנאשם את ידו השמאלית של המתלון, אשר הצליח להשתלט על הנאשם ולהצמידו לארץ. בנסיבות אלה, תוך נסיון הנאשם להשתחרר, איבד המתלון את שיווי משקלו ונפל במדרגות. כתוצאה מהתקיפה סבל המתלון משבר בידו, נפיחות מעל עינו, חבלה באפו, ונפיחות בכף ידו. במהלך התקיפה הפיל הנאשם את משקפי המתלון וגרם לשבירתם.

באירוע אחר ביום 26.12.13, שימש המתלון כחזן בתפילה. הנאשם הגיע לבמת התפילה ודרש מהמתלון לעזוב את בימת החזנות. משסירב המתלון לבקשתו, דחף אותו הנאשם מהבימה, תוך שהוא מושך בזקנו ותולש ממנו שערות. הנאשם המתלון החלו דוחפים האחד את השני, עד שאחר הפריד ביניהם.

2. טרם הטיעונים לעונש התקבל תסקיר בעניינו של הנאשם. הנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים, מחויב לתפקידיו כבן זוג וכאב. משיחות וממסמכים רפואיים שהוצגו לשרות המבחן, עולה כי בתקופה בה בוצעו העבירות הנאשם לא היה מיוצב נפשית, סבל מאפקט מאני כתוצאה מתרופות אנטי דכאוניות שקיבל, וביצע את המיוחס לו כשתקופת בחירות ומחלוקות פוליטיות מקומיות ברקע קונפליקט מול המתלון. הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירות, מקבל טיפול נפשי ומסתייע בו לשם ייצוב מצבו, אשר התאזן לאחר שינוי בהרכב התרופות שנטל. לאחר המקרה, התרחק הנאשם מהמתלון ועבר עם משפחתו לבני ברק, שם מקבל תמיכה וחיזוק ממשפחתו המורחבת. שירות המבחן התרשם כי ההליכים

המשפטיים מהווים גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו. לאור כל האמור סבור שירות המבחן כי הסיכון להישנות המקרים היא נמוכה. הנאשם הביע נכונות ויכולת לבצע עבודות שירות ובהתאם המליץ שירות המבחן להטיל עליו עונש קצר שירוצה בעבודות שירות.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כמתאים לרצות את העונש בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה ציינה כי הנאשם ביצע שני מעשים אלימים, תוך פגיעה בשלמות גופו של המתלונן, ברכוש ובחופש הדת. לזכות הנאשם זקפה המאשימה את העובדה שאין לחובתו עבר פלילי וכן הודה במיוחס לו, אך סברה כי על פי האמור בתסקיר עדיין קיימת מסוכנות מפניו. לגבי האישום הראשון ביקשה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר לבין 18 חודשי מאסר בפועל. לגבי האישום השני, טענה כי המתחם נע בין צו של"צ ומאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. המאשימה סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. המאשימה צירפה פסיקה לביסוס עמדתה העונשית.

4. בא כוח הנאשם הפנה להתרשמות שירות המבחן מאדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, אב לילדים, לומד בכולל, אשר קיבל אחריות לביצוע העבירות והביע צער על ביצועו. הנאשם אינו בקשר עם המתלונן וקבע את מקום מגוריו בבני ברק. עוד ציין את מצבו הנפשי של הנאשם, אשר עמד ברקע ביצוע העבירות, ואת רמת המסוכנות הנמוכה הנשקפת ממנו. לפיכך, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם עונש של חודשיים מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות.

מתחם ענישה

5. אלימות אדם כנגד רעהו, הינה תופעה קשה ומסוכנת, אשר קנתה לה שביתה בשגרה הציבורית. התוקף אדם אחר, פוגע בזכותו לבטחון אישי, ולשלמות גופו.

בית המשפט העליון, הביע לא פעם את הצורך בהטלת ענישה מרתיעה על מנת להילחם בתופעה זו:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו"

(ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010)).

6. בנסיבות המקרה בפני, הנאשם פגע במתלונן בשתי הזדמנויות שונות, בפער של מספר חודשים בין מקרה למקרה. באישום הראשון, מדובר בתקיפה אלימה ומתמשכת, אשר הביאה לחבלות משמעותיות בחלקי גוף שונים. באישום השני, האלימות בה נקט הנאשם למול קהל, תוך מריטת זקנו של המתלונן, מהווה פגיעה קשה ברגשות הנפגע, פגיעה עמוקה מעצם הפגיעה הפיזית.

לצד נסיבות אלה, יש לזכור כי בשני האישומים מדובר בעבירות מסוג עוון ולא למעלה מכך. בנוסף, יש לתת

משקל למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירות, ומידת יכולתו להבין את הפסול במעשיו, זאת בעת קביעת מתחם הענישה (סע' 40ט(6) לחוק). בהתאם למסמך הרפואי שפירט שירות המבחן, הנאשם סבל מסימפטומים מאניים בעת ביצוע העבירות, זאת בשל טיפול תרופתי אנטי דכאוני שקיבל, ומאז השינוי בהרכב התרופות, חל שיפור במצבו הנפשי.

הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, עוסקת במקרים שונים, באחד מהם תוך שימוש בסכין ותסקיר המצביע על בעיית אלימות ומסוכנות בינונית, ובשני המקרים שהציגה - הסתיימו ההליכים במאסר בדרך של עבודות שירות.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי האישום הראשון, נע בין מאסר בעבודות שירות למשך מספר חודשים ועד מאסר בפועל למשך 10 חודשים. לגבי האישום השני, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה וצו של"צ, לבין מאסר בפועל למשך 7 חודשים.

העונש המתאים

7. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, בכל מישור אפשרי: החל מהעתקת מקום מגוריו ומגורי משפחתו, הרחק מהמתלונן; דרך התמדה בטיפול, אשר הביאה לשיפור משמעותי במצבו הנפשי, זאת לצד הסתייעות בעזרה ממשפחתו; ועד לאפקט המרתיע ומציב הגבולות, של החקירה המשטרתית וההליך המשפטי. שירות המבחן התרשם כי בנסיבות אלה, רמת הסיכון להישנות מעשים דומים מצד הנאשם היא נמוכה. אין ספק, כי מאסר בפועל ישפיע באופן משמעותי הן על הנאשם והן על משפחתו הקרובה. לפיכך, אני מוצא כי יש לאזן בין אופי האלימות ומידת הפגיעה במתלונן, לבין האינטרס הציבורי של שיקום הנאשם, זאת בדרך של הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה הרתעתית וכן פיצוי למתלונן.

8. נוכח כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.

ב. ארבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום, עבירת אלימות מסוג כלשהו.

ג. פיצוי למתלונן בסך 6,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים, החל מיום 1.6.15 ומידי חודש בחודשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, במעמד הצדדים.